

Sygn. akt I NO 152/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący)

SSN Marcin Łochowski (sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

w sprawie z odwołania T. B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2018 z 11 grudnia 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 256,

z udziałem A. L. J. B., A. T. i P. W.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 27 maja 2020 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie pierwszym w części, tj. co do A. J. B., A. T. i P. W. oraz w punkcie drugim co do T. B. i przekazuje sprawę w tym zakresie Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2018 z 11 grudnia 2018 r. przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A. L. J.

B. J., R. S., A. T. i P. W. do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 256 oraz zdecydowała o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie T. B., J., A. H., A. J., A. J., A. K. M., K. K., A. M., A. S., K. S., J. T. i M. Z..

W uzasadnieniu uchwały Rada wskazała, że na cztery wolne stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W. zgłosili się m.in: radca prawny T. B., adwokat A. L. J. B., starszy asystent sędziego R. S., starszy referendarz sądowy A. T. oraz referendarz sądowy P. W., a także 14 innych kandydatów. Krajowa Rada Sądownictwa umorzyła postępowanie w stosunku do 6 kandydatów z uwagi na cofnięcie zgłoszeń.

Na posiedzeniu 3 grudnia 2018 r. powołany przez Przewodniczącego Rady zespół członków KRS przeanalizował zgromadzone w sprawie materiały i przeprowadził naradę. Zespół postanowił bezwzględną większością głosów, zarekomendować KRS kandydatury A. H., A. J., A. T. i P. W. . Zespół członków KRS wskazał, że za rekomendowaniem kandydatury: 1) A. H. przemawiają (ocenione łącznie) wysokie umiejętności zawodowe, potwierdzone pozytywną oceną kwalifikacyjną i opiniami służbowymi, odpowiednie doświadczenie zawodowe, autorstwo dwóch artykułów prawniczych; 2) A. J. przemawiają (ocenione łącznie) wysokie umiejętności zawodowe, potwierdzone pozytywną oceną kwalifikacyjną i opiniami służbowymi oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe; 3) A. T. przemawiają (ocenione łącznie) wysokie umiejętności zawodowe, potwierdzone pozytywną oceną kwalifikacyjną i opiniami służbowymi, odpowiednie doświadczenie zawodowe, ukończone dwa kierunki studiów podyplomowych; 4) P. W. przemawiają (ocenione łącznie) wysokie umiejętności zawodowe, potwierdzone wyróżniającą oceną kwalifikacyjną i pozytywnymi opiniami służbowymi, odpowiednie doświadczenie zawodowe, ukończone studia podyplomowe, a ponadto aktywność na polu naukowym – kandydat przygotowuje rozprawę doktorską.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 61 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2018, poz. 23 ze zm.,

dalej: p.u.s.p.) i art. 18 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2017, poz. 1139). Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2018, poz. 389 ze zm., dalej: u.KRS) i uwzględniła oceny kwalifikacji kandydatów, ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w W. i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w W..

Rada, nie dzieląc w części stanowiska zespołu, postanowiła, że przedstawi Prezydentowi RP wniosek o powołanie A. J. B., R. S., A. T. i P. W. . Według Rady, A. L. J. B., R. S., A. T., P. W. posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe i życiowe. Z pozytywnych i wyróżniających ocen kwalifikacyjnych oraz pozytywnych opinii służbowych wynika, że kandydaci prezentują wysoki poziom wiedzy prawniczej i umiejętność stosowania jej w praktyce. Wykonują swoje czynności służbowe rzetelnie i z zaangażowaniem, stale podnosząc swoje kwalifikacje zawodowe. Rada podkreśliła, że A. T. ukończyła studia podyplomowe, P. W. też ukończył studia podyplomowe oraz jest w trakcie przygotowywania rozprawy doktorskiej, a A. L. J. B. prowadziła zajęcia z zakresu prawa na wyższej uczelni i jest autorką jednej publikacji prawniczej.

Pomimo wysokich kwalifikacji zawodowych zarówno odwołujący, jak i pozostali nieprzedstawieni kandydaci nie uzyskali tak dużego poparcia Rady, jak osoby przedstawione do powołania. Rada zwróciła przy tym uwagę że w sytuacji tak licznej grupy uczestników postępowania, chętnych do objęcia stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym, spełniających formalnie wszystkie kryteria wyboru, zadaniem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tych osób, które spełniają wszystkie kryteria – oceniane łącznie – najpełniej i w najwyższym stopniu. Wprawdzie A. H. i A. J. uzyskały rekomendację zespołu, jednak zdaniem Rady nie posiadają one tak różnicowanego doświadczenia zawodowego jak A. L. J. B., R. S. i P. W. oraz w przeciwieństwie do A. T. nie ukończyły żadnych studiów podyplomowych. W ocenie

KRS, to A. L. J. B., R. S., A. T. i P. W. są najlepszymi kandydatami w tym postępowaniu konkursowym. Posiadają kwalifikacje merytoryczne oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe, wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystują w praktyce zawodowej, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W. .

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w W. i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w W..

Na posiedzeniu Kolegium Sądu Okręgowego w W. 8 sierpnia 2018 r. kandydaci uzyskali następującą liczbę głosów: 1) A. L. J. B. 4 głosy „za”, 1 głos „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się” oraz 17 punktów poparcia; 2) R. S. 5 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się” oraz 22 punkty poparcia; 3) A. T. 0 głosów „za”, 5 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”; 4) P. W. 0 głosów „za”, 3 głosy „przeciw” i 3 głosy „wstrzymujące się”; 5) T. B. 5 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się” oraz 23 punkty poparcia.

Podczas posiedzenia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie 20 września 2018 r. kandydaci otrzymali następującą liczbę głosów: 1) A. L. J. B. 15 głosów „za”, 23 głosy „przeciw” i 24 głosy „wstrzymujące się”; 2) R. S. 53 głosy „za”, 4 głosy „przeciw” i 5 głosów „wstrzymujących się”; 3) A. T. 0 głosów „za”, 54 głosy „przeciw” i 8 głosów „wstrzymujących się”; 4) P. W. 7 głosów „za”, 35 głosów „przeciw” i 21 głosów „wstrzymujących się”; 5) T. B. 52 głosy „za”, 2 głosy „przeciw” i 9 głosów „wstrzymujących się”.

Jedynie R. S. uzyskał wysokie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w W. i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w W.. A. L. J. B. uzyskała odpowiednio wysokie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w W., natomiast niskie poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w W.. A. T. nie uzyskała poparcia żadnego z tych organów, a P. W. otrzymał negatywną ocenę Kolegium Sądu Okręgowego w W. oraz nikłe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów. Okoliczności te nie mogły jednak stanowić, według Rady, czynnika wpływającego na wynik konkursu w stopniu

rozstrzygającym.

W trakcie posiedzenia KRS 11 grudnia 2018 r. na kandydaturę: 1) A. J. B. oddano 9 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów; 2) R. S. oddano 10 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów; 3) A. T. oddano 11 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów; 4) P. W. oddano 12 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów; 5) T. B. oddano 3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Odwołanie od tej uchwały wniósł T. B., zaskarżając ją w części, to jest w punkcie 1. w zakresie powołania do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W. A. L. J. B., A. T. i P. W. oraz w punkcie 2. w zakresie niepowołania skarżącego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego, wnosząc o uchylenie uchwały w zaskarżonej części.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej uchwale niezgodność z prawem, w szczególności przez (1) zastosowanie niejednorodnych kryteriów oceny objętych zakresem zaskarżenia kandydatów i kandydata T. B. oraz (2) zastosowanie wobec kandydatury skarżącego nierównych i dyskryminujących kryteriów dostępu do stanowisk sędziowskich w porównaniu do kandydatur trzech osób objętych zakresem zaskarżenia. Ponadto odwołujący na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. zarzucił sporządzenie uzasadnienia uchwały, które nie poddaje się kontroli instancyjnej, w szczególności wobec niewskazania, dlaczego pozostali kandydaci, którzy nie zostali powołani nie okazali się lepszymi niż wybrani przez KRS oraz dlaczego kontrkandydaci, w tym skarżący, nie posiadają wyższych kwalifikacji zawodowych od kandydatów objętych wnioskiem o powołanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jest oparte na usprawiedliwionej podstawie.

1. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS, do kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa należy rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich oraz – będące wynikiem realizacji tego zadania – podjęcie uchwały w przedmiocie przedstawienia lub nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie sędziego. Przepis art. 33 ust. 1 u.KRS zobowiązuje KRS, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Z kolei, według art. 35 ust. 1 u.KRS, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół Krajowej Rady Sądownictwa opracowuje listę rekomendowanych kandydatów. Zespół kieruje się przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 u.KRS). Wreszcie art. 42 ust. 1 u.KRS stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, nie określając jednak jego wymaganej treści.

2. Stosownie do art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej, z wyjątkiem art. 87¹ k.p.c. (art. 44 ust. 3 u.KRS).

W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy przyjmował, że powinien wykonywać jedynie formalną kontrolę stosowania przez KRS reguł postępowania – przestrzegania przyjętych kryteriów i procedur postępowania (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16). Kontrola Sądu Najwyższego obejmować może

w szczególności ocenę, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje, co do zasady, poza zakresem kognicji Sądu Najwyższego, chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 11/11; z 20 września 2011 r., III KRS 13/11; z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11).

Żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed KRS nie ma charakteru decydującego ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 5 września 2013 r., III KRS 212/13 i powołane w nim wcześniejsze orzecznictwo). Lista rekomendowanych kandydatów wyraża stanowisko zespołu (art. 35 ust. 1 u.KRS) po uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 35 ust. 2 u.KRS, które wraz z jego uzasadnieniem (art. 34 ust. 1 i 3 u.KRS) wykorzystuje Rada, wykonując na posiedzeniu swoją kompetencję (art. 3 ust. 1 u.KRS) i opierając się w rozstrzygnięciu sprawy na jej wszechstronnym rozważeniu, „na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone” (art. 33 ust. 1 u.KRS). Przy czym stanowisko zespołu nie jest dla Rady wiążące (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 5 września 2013 r., III KRS 212/13).

Jakkolwiek wyniki głosowania przed organami samorządu sędziowskiego nie wiążą Rady w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak są istotne z punktu widzenia kryteriów przewidzianych w art. 35 ust. 2 u.KRS i przyjętych przez Radę w danym postępowaniu konkursowym. Zasadnicze

znaczenie kryterium oceny kwalifikacji kandydata dla przedstawienia lub odmowy przedstawienia jego kandydatury z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego oznacza z jednej strony, że wynik poparcia środowiska sędziowskiego nie może przeważać dokonanej w danym postępowaniu konkursowym oceny Rady co do niewystarczająco wysokich kwalifikacji kandydata do objęcia tego urzędu, a z drugiej, że nawet „zerowe” poparcie środowiska sędziowskiego nie przesądza o odmowie przedstawienia kandydata, którego kwalifikacje zostały przez Radę wysoko ocenione w prawidłowo przeprowadzonej procedurze nominacyjnej. Dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, jeśli dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska sędziowskiego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 marca 2016 r., III KRS 79/15).

3. Sąd Najwyższy podziela zarzut odwołującego, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały zostało sporządzone w sposób uniemożliwiający poznanie istotnych motywów jej podjęcia, w konsekwencji – dokonanie kontroli jej legalności.

Co prawda, nie ma racji skarżący, wskazując, że tak sporządzone uzasadnienie narusza art. 328 § 2 k.p.c. Przepis ten nie ma przecież zastosowania w postępowaniu przed Radą, a uchwała w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP kandydatów na urząd sędziego nie musi być uzasadniona w sposób określony w art. 328 § 2 k.p.c. Uszło bowiem uwadze skarżącego, że art. 44 ust. 3 u.KRS odsyła do stosowania przepisów k.p.c. w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Najwyższym. Nie oznacza to, że te przepisy mają zastosowanie w postępowaniu przed Radą, ani że prawidłowość czynności Rady może być oceniana przez pryzmat tych przepisów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 maja 2020 r., I NO 75/19).

Konstrukcja uzasadnienia uchwały KRS powinna uwzględniać ustawowe kryteria oceny kandydatów (art. 33 ust. 1, 35 u.KRS) w sposób umożliwiający Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny legalności takiej uchwały. Zatem KRS, podejmując uchwałę, powinna kierować się kryteriami oceny kandydatów przewidzianymi w ustawie, co z kolei powinno znaleźć odbicie w treści uzasadnienia.

4. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie pozwala na kontrolę postępowania KRS w aspekcie dochowania przez nią wymagania wszechstronnego rozważenia

wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Rada odniosła się w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały do wszystkich kandydatur, w szczególności do kandydatur osób, które jej zdaniem zasługiwały na przedstawienie Prezentowi RP wniosku o ich powołanie. Jednak z uzasadnienia nie sposób wywieść dlaczego to właśnie te osoby są kandydatami najlepszymi. Samo stwierdzenie, że osoby te „Posiadają kwalifikacje merytoryczne oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystują w praktyce zawodowej, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W.” jest niewystarczające. Nie sposób nie dostrzec, że jest to stwierdzenie całkowicie abstrakcyjne, którego nie sposób odnieść do konkretnych cech uczestników konkursu (kryteriów oceny), czy też nawet poszczególnych kandydatów.

Ponadto w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały brak jest jednoznacznej informacji, jakie kryteria były decydujące przy dokonywaniu przez Radę oceny poszczególnych kandydatów. Lakoniczne i niestanowiące żadnego wyjaśnienia stanowiska Rady stwierdzenie, że kontrkandydaci „nie posiadali wyższych kwalifikacji zawodowych od kandydatów objętych wnioskiem o powołanie” niczego w istocie nie wyjaśnia. Teza ta nie jest bowiem w żaden sposób umotywowana.

Jak wynika z treści uzasadnienia uchwały Rada przy ocenie kandydatów miała uwzględnić poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w W. i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego W.. W krótkim podsumowaniu oddanych na poszczególnych kandydatów głosów, Rada wskazała, że jedynie Rafał Sawicki uzyskał wysokie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w W. i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w W.. A. L. J. B. uzyskała odpowiednio wysokie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w W., natomiast niskie poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w W. A. T. nie uzyskała poparcia żadnego z tych organów, a P. W. otrzymał negatywną ocenę Kolegium Sądu Okręgowego w W. oraz nikłe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w W.. Tak określone poparcie nie stanowiło ostatecznie, w ocenie Rady, czynnika wpływającego na wynik konkursu w stopniu rozstrzygającym.

Oczywiste jest, że w przypadku ubiegania się kilku osób o wolne stanowisko sędziowskie wskazane jest nie tylko przedstawienie w uzasadnieniu uchwały precyzyjnych, jasnych i zrozumiałych kryteriów oceny, ale również wyjaśnienie sytuacji poszczególnych kandydatów, nie zaś tylko wybranych, w aspekcie tychże kryteriów, co Sąd Najwyższy wielokrotnie już podkreślał. Skoro zatem Rada uznała, że poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w W. i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego W. nie miało w tym konkretnym konkursie rozstrzygającego znaczenia, to stanowisko takie nie tylko powinno zostać należycie umotywowane, ale także nie powinno stać w opozycji do twierdzenia, że Rada takie poparcie uwzględnia. W szczególności nie jest jasne, dlaczego w odniesieniu do części kandydatów Rada zdaje się eksponować poparcie środowiska, jako kryterium przemawiające za przedstawieniem danego kandydata, a w odniesieniu do części dezawuuje brak tego poparcia, przyjmując, że nie jest to okoliczność przemawiająca za odmową przedstawienia kandydatury. Co więcej, nie wiadomo, dlaczego Rada w akurāt w tych przypadkach uznała brak poparcia środowiska za pozbawiony znaczenia, stwierdzając jedynie, że poparcie to nie miało „rozstrzygającego znaczenia”.

Niewskazanie konkretnych kryteriów i niewyjaśnienie sposobu ich zastosowania przy podejmowaniu przez KRS uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie odwołującego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego uniemożliwia Sądowi Najwyższemu właściwą kontrolę zaskarżonej uchwały zarówno w aspekcie dopełnienia przez Radę wymagania wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy (art. 33 ust. 1 u.KRS), jak i z punktu widzenia poszanowania wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji RP zasad: ochrony zaufania obywatela do państwa, równego traktowania i zakazu dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny w życiu politycznym, gospodarczym i społecznym oraz jednakowych szans w ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznych.

Skutkuje to koniecznością uchylecia uchwały w zakresie zaskarżenia i przekazania sprawy w tej części Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy nie może bowiem zastępować Rady w ocenie kandydata i sposobie zastosowania ustawowych kryteriów jego nominacji

(zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, uchylił zaskarżoną uchwałę w punkcie 1. w stosunku do A. L. J. B., A. T. i P. W. oraz w punkcie 2. co do T. B. i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.